

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

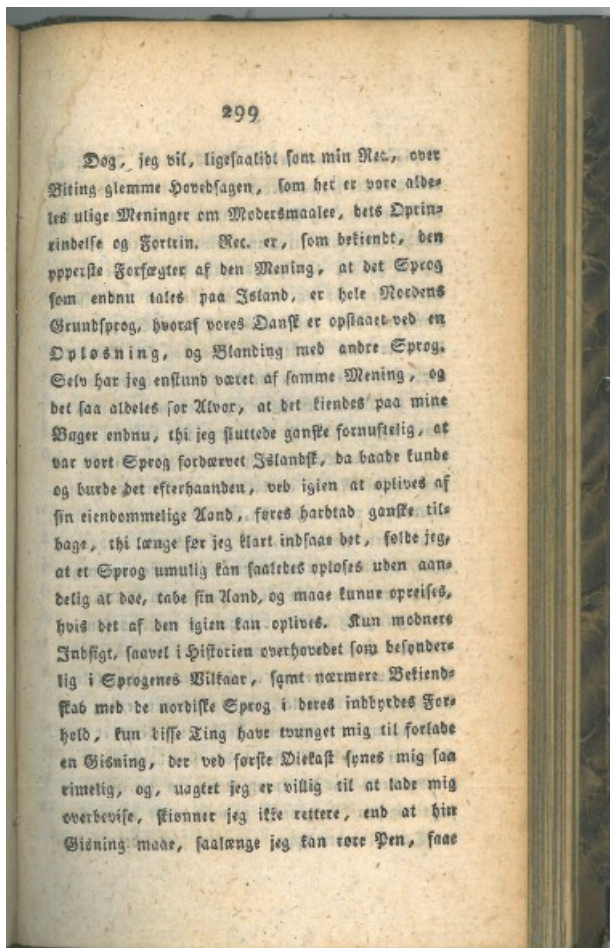
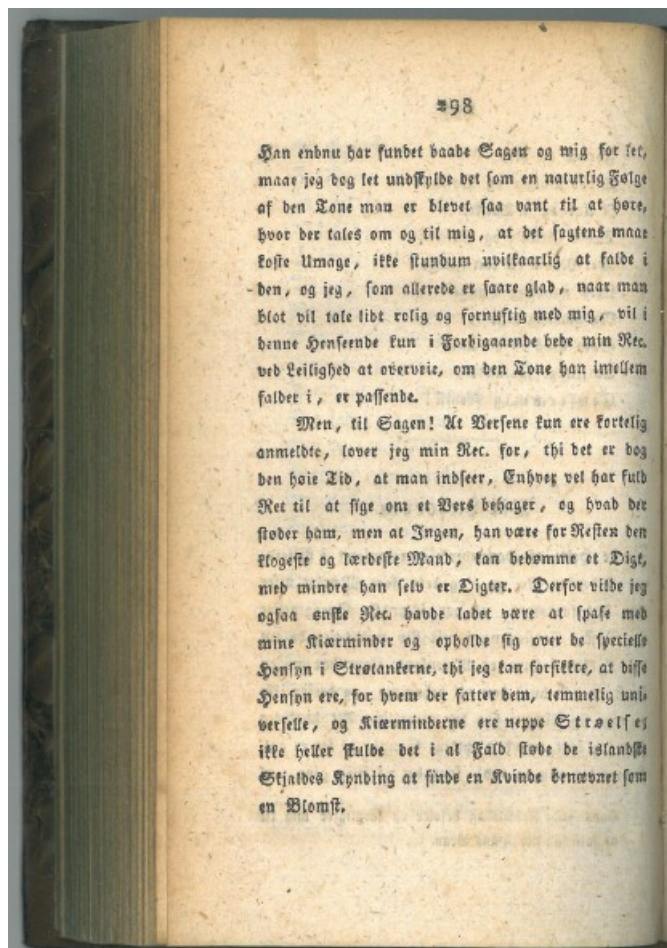
Titel: Udrag fra Til Læseren

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 298. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_11-txt-shoot-idm136/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I mig en af sine idrøgtige Modstandere. Hellig og ventlig koster jeg da herud Handfæen til den islandfke Donnemand, og skal, vil Gud, bryde en ublødig Kamps med ham til Dannekvindens Tre, hvorved jeg tør haade, at Spørgsmaalet skal nærme sig sin Afgjorelse; thi jeg tør haabe han ei vil aflaae Kampen, fordi han i mange Dese af Sprogkønligheden er min Mester, da han dog for Virkligheds æppe har nogen bedre for sin Haand, og det jo besværligt er en Uværsag imellem os, men et saars vigtigt historisk Spørgsmaal, der skal afgjores. Denne Betragtning maa ogsaa forbyde os paa nogen Maade at hersene os af den personlige Overvægt, vi hver paa sin Maade kunde have, men meget mere hjælpes ad, da det kun var en daartlig Tre, og en endnu daartligere Fortjeneste, om nogen af os kunde medvirke til at befæste en Vilfarelse, der dog engang maatte opdages og optrykkes som en Skreppes og Skærtynde paa Videnskaberens Mark. At nu Rummet her er et alt for snævert til at svinge Båndet, seer man let, ja jeg stævner endog ubetydeligt med forbeholden Frist, thi deels er den Kamp ei at løbe til, naar den skal have noget at betyde, deels har det ingen Hast, da det endnu er saa tidlig paa Morgenens, at man æppe endnu sine der Dannekvinden æppe, og, som sagt, det er for

hendes, ikke for vor egen Skyld, vi vilde klempe; og endelig har jeg i Mellemrummet lidt at betælle, som først Fulde gjøres, og Siemt er ikke glemt. Da det imidlertid lader til at min Rec. anseer Sagen for afgjort og mener, at min Overbeviisning om Modersmaalet er kun en løs Grille, eller sig Ideer, som i Grunden kommer ud paa Et, finder jeg det passende og i visse Maader Pligt, foreløbig at gjore nogle Bemærkninger, som jeg haaber skal for ham bevise, at er han end Siieren vis, er den dog endnu ikke vundet, og at altsaa Kampen fra den Side er ikke overflødig.

Rec. indrømmer, at det danske Sprog nu har en eiendommelig Character, altsaa en Vand der hverken er tynd eller istandf, og det skal da godt gjøres at det er en historisk Mulighed, hvad jeg anseer for en Umulighed, at et Sprog saaledes kan tabe sin Vand og faae en anden igjen; thi da maatte Sprogets Vand have tilintetgjort sig selv, og dreepaa omflødt sig.

Rec. mener, hans Sætning er noksom beviist derved, at vi læse Islandf paa vore Runestene, og kan ikke, uden Islandf spidstgjørende forklare nogen Paragraph i vore ældste Love, men det er en meget overilet Slutning, thi forholdt det sig nu ogsaa, al dees saa, skulde det dog først beviist, at Folket

